

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4064/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ Ужице, СПИ Ужице, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2400/2023 од 25.07.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2400/2023 од 25.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2400/2023 од 25.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 635/17 од 25.04.2023. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му за период од 08.11.2014. године до 08.11.2017. године, плати на име неисплаћеног дела накнаде зараде за сате прековременог и ноћног рада, укупан износ од 696,12 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом II изреке, утврђено је да је тужба тужиоца према туженој за сменски рад повучена. Ставом III изреке, одбијени су приговори тужене о неуредности тужбе, апсолутно и стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, као неосновани. Ставом IV изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 2400/2023 од 25.07.2023. године, ставом 1.изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног

суда у Ужицу П1 635/17 од 25.04.2023. године, у ставовима првом, трећем и четвртном изреке. Ставом 2.изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име неисплаћеног прековременог рада и рада ноћу, а одлука о усвајању тужбеног захтева тужиоца не одступа од судске праксе у којој је расправљено питања права полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату за време прековременог и ноћног рада у утуженом периоду, који им није признат кроз додатни коефицијент за обрачун плате. Тужена уз ревизију није доставила другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима у парницама из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 08.11.2017. године, а вредност предмета спора је 696,12 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**